

αγωνιστική ριζοσπαστική
ΕΝΤΗΤΑ

ΥΦΑΙΝΩ ΤΑ ΡΑΓΙΣΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΞΑΝΑΡΧΙΖΩ ΠΑΛΙ

DREAM .
BELIEVE .
DO .

I wanna live,
not just survive.

Χωρίς συμβιβασμούς... Συνεχίζουμε!!

imagine

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ χέρι-χέρι με τα μνημονιακά κόμματα ψήφισε το **τρίτο μνημόνιο** και ανέλαβε να υλοποιήσει τα αντιλαϊκά μέτρα που δεν κατάφεραν η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ. Με διαδικασίες εξπρές **ξεπουλήθηκαν** τα δημόσια αεροδρόμια, ο ΟΛΠ, η ΤΡΕΝΟΣΕ και έρχεται η σειρά της ΔΕΗ. Τα σχέδια των εντός κι εκτός Ελλάδας να μείνει η χώρα χωρίς υποδομές, **απολύτως εξαρτημένη** από το ξένο κεφάλαιο με αποικιοκρατικού τύπου συμβάσεις, ιδανικό έδαφος για εργασιακές σχέσεις που παραπέμπουν στον Μεσαίωνα, υλοποιούνται μεθοδικότατα. Η κυβέρνηση της «πρώτης φοράς Αριστερά»(;) κατεδάφισε το **συνταξιοδοτικό- ασφαλιστικό**, σαρώνοντας τα ελάχιστα κερκημένα που είχαν απομείνει για τους εργαζόμενους και τους συνταξιούχους. Και τώρα παίζεται η τελευταία (;) πράξη του δράματος : το κλείσιμο της αξιολόγησης με τα **νέα μέτρα**: νέες ανατροπές στο εργασιακό και στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, **νέες μειώσεις των συντάξεων και των εισοδημάτων**, **μείωση του αφορολόγητου**, οι **ηλεκτρονικοί πλειστηριασμοί** και η εντατικοποίηση των ιδιωτικοποιήσεων. Στο μεταξύ **κινητικότητα και αξιολόγηση** στο Δημόσιο είναι ήδη προ των πυλών, ενώ η καθημερινότητα του πολίτη γίνεται όλο και ακριβότερη (φόροι, ανατιμήσεις σε βασικά αγαθά και κυρίως στο πετρέλαιο.)

Η συνέχιση αυτής της πολιτικής θα επιδεινώσει και άλλο τη ζωή των εργαζομένων και όσο και αν η απογοήτευση του ελληνικού λαού αντανακλάται στη μικρή συμμετοχή τους στους αγώνες, στην ενίσχυση των αντιλήψεων ότι «δεν μπορεί να γίνει τίποτα» και ότι «όλοι το ίδιο είναι», η οξύτητα όμως των προβλημάτων είναι τέτοια που αργά ή γρήγορα θα μπούμε σε μια διαφορετική τροχιά αγωνιστικών και κοινωνικών αντιστάσεων, που χρέος μας είναι να έχουν ένα Αριστερό, Ριζοσπαστικό και Προοδευτικό- Δημοκρατικό προσανατολισμό.

Εκπαιδευτική Αναδιάρθρωση...

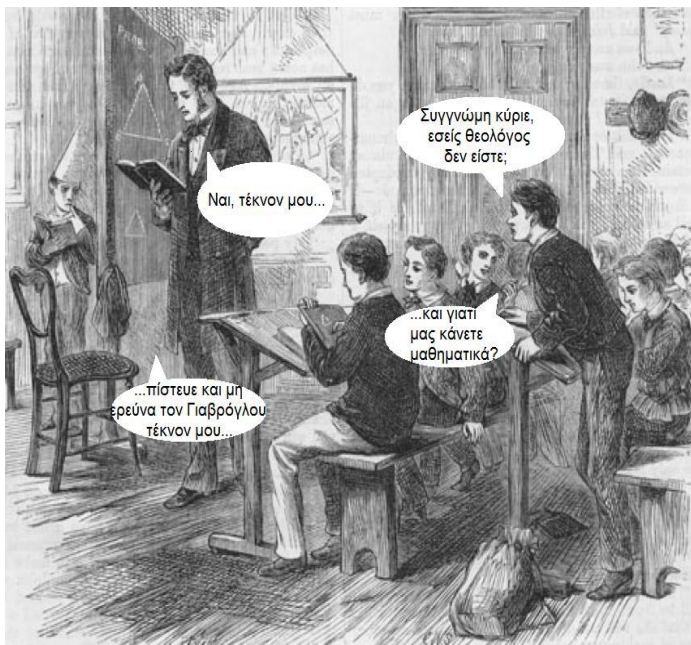
... από τους Διαμαντοπούλου, Αρβανιτόπουλο, Λοβέρδο στο Γαβρόγλου

Τα «παιδαγωγικά κριτήρια» του ΟΟΣΑ και των δανειστών

Το **μνημόνιο** που έφερε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ περιείχε **συγκεκριμένες δεσμεύσεις** για την εκπαίδευση.

Η **εργαλειοθήκη του ΟΟΣΑ** και όλες οι αντιδραστικές αναδιρθρώσεις στο χώρο της δημόσιας παιδείας έπρεπε να υλοποιηθούν. Το σχολείο της αγοράς πρέπει να γίνει πράξη, όπως το **«νέο Λύκειο»**, η **αξιολόγηση και η αυτοαξιολόγηση**, οι **απολύσεις και γενικά η συρρίκνωση του δημόσιου σχολείου**, προκειμένου να καταστεί αυτό ένα εργαλείο παραγωγής φτηνών και ευέλικτων εργαζόμενων χωρίς παιδεία, αλλά με τις απαραίτητες δεξιότητες, χρήσιμες για τον εργασιακό μεσαίωνα που είναι ήδη εδώ. Πολιτικές που προσπάθησαν να εφαρμόσουν και οι προηγούμενες κυβερνήσεις και οι αγώνες του εκπαιδευτικού κινήματος διάστημα μπλόκαραν ή ανέστειλαν την εφαρμογή βασικών πτυχών τους.

Συνεχίστηκε το φαινόμενο των **μηδενικών μόνιμων διορισμών** και κανένας διορισμός δεν πρόκειται να γίνει μέχρι το 2019 τουλάχιστον. Οι ανάγκες και τα κενά συνεχίζουν να καλύπτονται από **αναπληρωτές**, των οποίων ο αριθμός κάθε χρόνο μειώνεται. Η κυβέρνηση διατήρησε όλα τα αντιδραστικά μέτρα των προηγούμενων (αύξηση ωραρίου, του αριθμού μαθητών ανά τμήμα κ.λπ), αλλά προχώρησε και σε νέα: **περικοπή ωρών** από το πρόγραμμα των γυμνασίων, με αποτέλεσμα τη δημιουργία τεχνητών πλεονασμάτων σε ειδικότητες, οι οποίες μέσω της **τρίτης ανάθεσης** καλύπτουν κενά άλλων ειδικοτήτων με τη λογική «όλοι μπορούν να τα κάνουν όλα». Αυξήθηκε ο αριθμός των εκπαιδευτικών-λάστιχο σε τρία, τέσσερα ακόμη και πέντε σχολεία, για να καλύψουν το ωράριό τους. Καταργήθηκε επίσης η τρίωρη απαλλαγή για τους υπευθύνους εργαστηρίων και πληροφορικής, ενώ δεν επιτρέπεται πλέον η συμπλήρωση ωραρίου με πολιτιστικά και περιβαλλοντικά προγράμματα. Οι **προτεινόμενες συγχωνεύσεις ειδικοτήτων** θα δημιουργήσουν **νέες υπεραριθμίες και πλεονάσματα**, θα οδηγήσουν τους συναδέλφους με λίγα χρόνια υπηρεσίας να βρίσκονται εκτεθειμένοι και θα απολυθούν αναπληρωτές. Η κυβέρνηση πρόσφατα τροποποίησε το νόμο για τους **μαθητές με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες**, ώστε να καθίσταται εξαιρετικά δύσκολη η ανάπτυξη περισσότερων τμημάτων. Καμία μέριμνα δεν έλαβε η κυβέρνηση για τους συναδέλφους με προβλήματα υγείας. Δεν υπάρχει κανένα νομοθετικό πλαίσιο για μείωση του διδακτικού τους ωραρίου, καθώς η επίτευξη των πλεονασμάτων είναι πάνω από-τους-ανθρώπους. Η απόφαση της κυβέρνησης να δρομολογήσει το δημόσιο σχολείο πάνω στις ράγες του φιλελευθερισμού σύμφωνα με τις επιταγές του ΟΟΣΑ και της Ε.Ε φαίνεται και με μια σειρά μέτρων που λήφθηκαν τη φετινή χρονιά. **Τα ολιγομελή τμήματα** αντιμετωπίζονται με ιδιαίτερα σκληρό τρόπο και πολλά απ' αυτά δεν κατάφεραν να γλυτώσουν. Ειδικά σε ό,τι αφορά τα **ΕΠΑΛ**, η **κατάργηση τομέων**, η **νέα δομή**, ο **χαρακτηρισμός της φοίτησης στα μέσα της χρονιάς και η καθιέρωση της μαθητείας** είναι ενδεικτικά των προθέσεων. Από την άλλη πλευρά οι διαρροές του πορίσματος Λιάκου και πρόθεση του υπουργείου επιβολής του «εθνικού» απολυτηρίου και του **ΝΕΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ** – νεοφιλελεύθερης έμπνευσης που κρατάει χρόνια, η υποχρεωτική εφαρμογή των θεσμών της **θεματικής εβδομάδας** και των δημιουργικών εργασιών καθώς και οι συνεχείς αναφορές στην **αυτοαξιολόγηση** δείχνουν ότι το σχολείο των λίγων κι εκλεκτών, που κατακεραματίζει τη γνώση, είναι προ των πυλών, έτοιμο να μας κάνει να ξεχάσουμε το δημόσιο σχολείο που μέχρι τώρα γνωρίζαμε.

Αντιεκπαιδευτική αναδιάρθρωση με τρία άλφα: Αυτονομία, Αποκέντρωση, Αξιολόγηση

Δεν υπάρχει πλέον καμιά αμφιβολία πως η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζει την πολιτική των προκατόχων της, οδηγεί την εκπαίδευση σε μια ακραία νεοφιλελεύθερη αναδιάρθρωση

Μεγαλύτερη μαθητική διαρροή, σχολείο με όλο και πιο ταξικό πρόσημο, ομηρία, εργασιακή ανασφάλεια και απολύσεις εκπαιδευτικών, κατάργηση-συρρίκνωση δομών και σχολικών μονάδων, μικρότερα κονδύλια από τον Γ.Κ.Π. για την εκπαίδευση- θυσία στα αιματοβαμμένα πλεονάσματα του 3,5 και 4,5%, αλλά και μεταφορά κονδυλίων στα χέρια ιδιωτικών συμφερόντων και «εμπόρων της γνώσης», ορατά αποτελέσματα όσον ετοιμάζει η κυβέρνηση. Κοινός τόπος των εκθέσεων της ΕΕ, του ΣΕΒ, του ΟΟΣΑ, αλλά και των «πορισμάτων» του στημένου «διαλόγου» της Κυβέρνησης είναι η άμεση απαίτηση για δρομολόγηση της αυτονομίας της σχολικής μονάδας, της αποκέντρωσης του εκπαιδευτικού συστήματος και της γενικευμένης αξιολόγησης στην εκπαίδευση.

Η αυτονομία της σχολικής μονάδας είναι η μετάφραση της αποκάλυπτης αποχώρησης του κράτους από την υποστήριξη του μορφωτικού αγαθού, ως καθολικού δικαιώματος. Η μετατροπή του σε εμπορευματοποιημένη και ιδιωτικοποιημένη ζώνη.

Η αποκέντρωση του εκπαιδευτικού συστήματος στο νεοφιλελεύθερο περιβάλλον, είναι η επιβολή της αυτονομίας της σχολικής μονάδας μέσω της εμπλοκής της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, πράγμα που θα σφραγίσει ακόμα περισσότερο το χτύπημα των εργασιακών σχέσεων και των επαγγελματικών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών, τη λειτουργία των σχολείων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια- την εμπορευματοποίησή τους και την επιβολή διδασκτρων στις οικογένειες.

Κυρίως όμως, η αποκέντρωση είναι η βάση για τη ραγδαία μείωση της χρηματοδότησης και της διαφοροποιημένης λειτουργίας των σχολικών μονάδων με βάση κοινωνικά και ταξικά κριτήρια, τις διαφοροποιημένες ανάγκες και οικονομικές δυνατότητες των τοπικών κοινωνιών.

Η αξιολόγηση στην εκπαίδευση είναι ο κοινός τόπος όλων των αντιδραστικών προτάσεων που καταθέτουν οι δυνάμεις της κυβέρνησης, των δανειστών και των επιχειρήσεων. Είναι το στρατηγικό εργαλείο για την υλοποίηση της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης. Η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών θα εντείνει το καθεστώς χειραγώγησης και ομηρίας τους, μπροστά στα αποκάλυπτα σχέδια για περικοπές προσωπικού κι ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων.

Η αυτοαξιολόγηση των σχολικών μονάδων κι οι διαφορετικές επιδόσεις των σχολείων στη βάση μετρήσιμων δεικτών, θα συμβάλουν τάχιιστα στην κατηγοριοποίησή τους, τη διαφοροποιημένη χρηματοδοτήσή τους, αλλά και στο κλείσιμο πολλών εξ αυτών. Η δημόσια παρουσίαση των δεδομένων της αυτοαξιολόγησης των σχολικών μονάδων, η σχεδιαζόμενη «άρση των γεωγραφικών ορίων» όπως και η «ελεύθερη επιλογή σχολείου», δημόσιου και ιδιωτικού, που εισάγεται στα κείμενα που δημοσιοποιήθηκαν πρόσφατα, θέλει να σπρώξει τα δημόσια σχολεία σε έναν ανελέητο ανταγωνισμό προς «άγραν πελατών». Από αυτή την ιστορία όμως, ο μεγάλος χαμένος θα είναι το δημόσιο σχολείο συνολικά, γιατί θα κλείνουν η μια μετά την άλλη οι σχολικές μονάδες και τα χρήματα του κρατικού προϋπολογισμού θα πηγαίνουν στους εμπόρους της γνώσης και στα ιδιωτικά συμφέροντα, ως ανταλλάξιμα κουπόνια-vouchers για την αγορά εκπαιδευτικών υπηρεσιών.

Δεν μας εκπλήσσουν, επίσης, ούτε η ανερυθρίαστη φιλολογία των κειμένων του ΣΕΒ και του ΟΟΣΑ για «εξορθολογισμό και μείωση των δαπανών στην εκπαίδευση», που απλά σημαίνει λιγότεροι εκπαιδευτικοί, χαμηλότεροι μισθοί, εργασιακές σχέσεις γαλέρας, αλλά και λιγότεροι μαθητές, λιγότερα σχολεία, λιγότερα και υπερπληθή τμήματα.

Η πολιτική του Υπουργείου είναι κάθε λέξη του ΟΟΣΑ και των μνημονίων

Στο κέντρο του κυκλώνα είναι ο εργαζόμενος, ο νυν εκπαιδευτικός προσαρμοσμένος στις απαιτήσεις της ελαστικής εργασίας και της υποχρεωτικής κινητικότητας αλλά και ο μελλοντικός εργαζόμενος, ο μαθητής, με συμπίεση των ονείρων του και των κοινωνικών του προσδοκιών. Το ΝΕΟ ΛΥΚΕΙΟ είναι η προετίκνωση της ελαστικότητας της εργασίας και της ευελιξίας της αγοράς, για ολόκληρη την κοινωνία.

Τι είναι το ΝΕΟ ΛΥΚΕΙΟ;

Αποτυπώνει μια αριστοκρατική και βαθιά ταξική αντίληψη για το Λύκειο. Το Λύκειο γίνεται το φίλτρο για το ξεκαθάρισμα των «καλών μαθητών» μέσα από μια διαδικασία τραγικά επώδυνη και ταξικότατη. Υποβαθμίζει την κριτική και γνωσιακή διάσταση των μαθημάτων προς όφελος των αποσπασματικών δεξιοτήτων και μειώνει τον αριθμό των διδασκόμενων μαθημάτων. Το ΝΕΟ ΛΥΚΕΙΟ μετατρέπεται πλήρως σε ατομικό αγώνα συμπλήρωσης ακαδημαϊκών μονάδων. Δεν ακυρώνει τον ανταγωνιστικό χαρακτήρα των εξετάσεων, τις διαχέει σε βάθος τριετίας. Επαναφέρει την τράπεζα θεμάτων. Το Γυμνάσιο μετατρέπεται σε προκαταρτικό κέντρο ξεκαθαρίσματος του μαθητικού δυναμικού και ο σχεδιασμός τους περιέχει και εισαγωγικές εξετάσεις στο «ΝΕΟ» Λύκειο.

Ανατρέπει την καθολική απαίτηση της κοινωνίας για 12χρονο δημόσιο σχολείο για όλα τα παιδιά χωρίς περιορισμούς και διακρίσεις. Βίαια επιβάλλει την αλλαγή προσανατολισμού των μαθητών και των οικογενειών τους προς την κατάρτιση, με στόχο το 70% των νέων μαθητών μας να ΜΗΝ παρακολουθούν το γενικό Λύκειο, και να ακολουθούν είτε τη τεχνική εκπαίδευση που μετατρέπεται σε ΚΑΤΑΡΤΙΣΗ, με τη μαθητεία να φαίνεται να αγγίζει τους μαθητές μας σε ηλικία των 17 χρόνων, είτε τις ΕΠΑΣ, των οποίων την κατάργηση υπόσχονταν η κυβέρνηση και το υπουργείο λίγους μήνες πριν.

Για να υλοποιηθεί το σχέδιο τερατούργημα, απαραίτητη προϋπόθεση είναι η συγχώνευση κατάργηση των Λυκείων, κατάργηση ειδικοτήτων και μαθημάτων, η αξιολόγηση εκπαιδευτικών με βάση τα αποτελέσματα των μαθητών και η αυτοαξιολόγηση σχολικής μονάδας, η σύνδεση των σχολείων με την τοπική αγορά εργασίας, η περαιτέρω ελαστικοποίηση της εργασιακής πραγματικότητας των εκπαιδευτικών, η κινητικότητα των εκπαιδευτικών που δεν θα "θέλουν ή δεν θα μπορούν" να υλοποιήσουν το σύστημα, και στρατολόγηση νέων εκπαιδευτικών "με όρεξη, ικανότητες, προσόντα" οι οποίοι επι της ουσίας δεν θα διεκδικούν, δεν θα αντιστέκονται και δεν θα απεργούν.

Το «νέο σχολείο» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ δεν πρέπει να υλοποιηθεί!

Το «νέο σχολείο της αγοράς» σε συνδυασμό με τις ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές των μνημονίων, των περικοπών και καταργήσεων κοινωνικών και εργασιακών δικαιωμάτων θα **γίνει η ταφόπλακα της ΠΑΙΔΕΙΑΣ**.

Ήδη, η νέα γενιά αντιμετωπίζει μια συνθήκη κυριολεκτικά απελπιστική όταν η ανεργία των νέων παραμένει σταθερά στο 50%, όταν ακόμη και θέσεις με εξαιρετικά υψηλά προσόντα αμείβονται με **μισθούς 400 ευρώ**, όταν η μαζική μετανάστευση γίνεται κανόνας, όταν στα σχέδια της κυβέρνησης παραμένουν οι χαμηλότεροι μισθοί για τους νέους, η ελαστική εργασία, τα 8μηνα, τα ημίμετρα τύπου ΕΣΠΑ. Οι νέες εξαγγελίες του Υπουργείου επιβεβαιώνουν την πεποίθηση ότι η ΠΑΙΔΕΙΑ θα γίνει το όπλο μαζικής καταστροφής στα χέρια των κυβερνώντων, απέναντι στην νεολαία, στα όνειρα και τις προσδοκίες της.

Σε όλο αυτό το διάστημα **η αντίδραση του εκπαιδευτικού κόσμου δεν ήταν αντιστοιχη** με την επίθεση που δέχεται το δημόσιο σχολείο και οι λόγοι αυτής της αδράνειας σχετίζονται και με το αίσθημα της απογοήτευσης και της διάψευσης που δημιούργησε η πολιτική της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ ΑΝΕΛ. Μεγάλες ευθύνες, όμως, υπάρχουν και στην ηγεσία της ΟΛΜΕ, η οποία με ευθύνη της πλειοψηφίας ΣΥΝΕΚ ΔΑΚΕ στο Δ.Σ., έχει απενεργοποιηθεί υιοθετώντας τις παλιές και καταδικασμένες στη συνείδηση του κινήματος λογικές του κυβερνητικού συνδικαλισμού.

Η λειτουργία του ΔΣ της ΟΛΜΕ

Η εγκληματική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ με την αντιστροφή της λαϊκής βούλησης του 62% του δημοψηφίσματος, την υπογραφή του 3^{ου} μνημονίου και την πολιτική υποταγή του στους δανειστές, δυστυχώς **είχε ευθεία αντανάκλαση και στο συνδικαλιστικό**. Και στην ομοσπονδία, όπως και σε όλους τους εργατικούς χώρους, σωματεία και ομοσπονδίες, αποφάσισαν στελέχη συνδικαλιστικά να στηρίξουν το ΣΥΡΙΖΑ και κάνουν χρέη κυβερνητικών εκπροσώπων της κυβέρνησης, υποκαθιστώντας, αντικαθιστώντας και ξεπερνώντας πολλές φορές, τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ και της ΔΑΚΕ δημιουργώντας μια νέα κάστα «συνδικαλιστών», του νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού! Πλέον **κυβερνητικός συνδικαλισμός** δεν είναι μόνο η έμμεση ή άμεση στήριξη των κυβερνητικών επιλογών στον αντίστοιχο χώρο ευθύνης του συνδικάτου. **Είναι –και μάλιστα κυρίως- η απόπειρα το συνδικάτο, στην περίπτωση μας η ΟΛΜΕ, να απονεκρωθεί.**

Άμεσα, μετά τον Σεπτέμβριο του '15, εκατοντάδες συναγωνιστές και συναγωνίστριες μας, στην εκπαίδευση και σε όλους εργασιακούς χώρους, σε όλη την Ελλάδα διαχωρίστηκαν με κάθε τρόπο από λογικές μνημονιακής ανοχής και σιωπηλής αποδοχής του μονόδρομου της κυβέρνησης και των υποστηρικτών της, ανασυγκροτώντας το ΜΕτωπο Ταξικής Ανατροπής και συγκροτώντας την **Αγωνιστική Ριζοσπαστική ΕΝΟΤΗΤΑ** στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Οι δυνάμεις μας διαχωρίστηκαν ανοιχτά και καθαρά από τις ΣΥΝΕΚ, και στο ΔΣ της ΟΛΜΕ.

Η συνδικαλιστική «κλωτούμπα» των ΣΥΝΕΚ αποκαλύφθηκε άμεσα και γρήγορα με την σύναξη ιερής συμμαχίας με τους κραταιούς του κυβερνητικού συνδικαλισμού, στελέχη της ΔΑΚΕ, Το δίδυμο του κυβερνητικού συνδικαλισμού(ΣΥΝΕΚ-ΔΑΚΕ) **έχει μετατρέψει την ομοσπονδία σε “διεύθυνση συνδικαλιστικής υποστήριξης” του υπουργείου παιδείας**. Ακολουθούν παρελκυστική πολιτική, στηρίζοντας στην ουσία τα κυβερνητικά μέτρα. Ο ρόλος τους **περιορίζεται στην...εποικοδομητική κριτική**. Σε μια περίοδο όπου το 3^ο Μνημόνιο ανατινάζει τα υπολείμματα του δημόσιου σχολείου, τα ΣΥΝΕΚ επιλέγουν άνευρες κοινές εισηγήσεις και «προτάσεις» με ΔΑΚΕ, χωρίς καμία προοπτική να προχωρήσει στη Πράξη το οποιοδήποτε συνδικαλιστικό σχέδιο που θα αντιπαλεύει τις κυβερνητικές επιλογές. Όλα τα μέτρα έχουν θετικό πρόσημο αλλά με ...κινδύνους παρεκκλίσεων. Παρατηρούν προχειρότητες και βιασύνες, διαφωνούν με τις “ακρότητες” καλώντας την κυβέρνηση να αποδεχτεί τις θέσεις τους. Έτσι απλά χωρίς αγώνες, χωρίς να κάνουν το παραμικρό ενάντια στους σχεδιασμούς του υπουργείου.

Έργα και ημέρες του νέου και παλιού κυβερνητικού συνδικαλισμού στην ΟΛΜΕ

Στιγμιότυπα χαρακτηριστικά –και όχι μοναδικά ή κύρια- αυτής της πορείας απονέκρωσης της Ομοσπονδίας:

Συνδικαλιστική χρονιά 2015-16

Φλεβάρης 2016: Η συμμαχία ΣΥΝΕΚ-ΔΑΚΕ έσυραν σε συμμετοχή την μεγαλύτερη ομοσπονδία της χώρας σε **στημένο «προσχηματικό» διάλογο με την κυβέρνηση**, σε ένα ασφυκτικό νεοφιλελεύθερο/ «μνημονιακό» πλαίσιο από μεριάς του υπουργείου που δεν επέτρεπε καμία αυταπάτη «διαλόγου» διχάζοντας τον κλάδο, σε μια κρίσιμη συνδικαλιστικά περίοδο, με ανοιχτά όλα τα εργασιακά και εκπαιδευτικά μέτωπα και ενώ πολλές ΕΛΜΕ σε όλη τη χώρα κατήγγειλαν τον «εθνικό» διάλογο του υπουργείου. Δημοσιοποιείται το κείμενο συμμετοχής στον διάλογο την ίδια περίοδο που ξεσπάει το λαϊκό κίνημα αποτροπής του αντιασφαλιστικού εκτρώματος της κυβέρνησης, και τις μέρες των μεγάλων κινητοποιήσεων του εργατικού και αγροτικού κινήματος.

Απρίλης 2016: Η συμμαχία ΣΥΝΕΚ – ΔΑΚΕ δεν δημιούργησε καμία προϋπόθεση **ώστε στη πράξη να αμφισβητηθεί/ανατραπεί η κυβερνητική επιλογή της de facto απόλυσης χιλιάδων αναπληρωτών συναδέλφων μας**. Παράλληλα, «άνοιξε» διάλογο με το υπουργείο, τροποποιώντας με επαίσχυντο τρόπο τις συνεδριακές αποφάσεις του κλάδου. Η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ συμμετείχε σε διαπραγμάτευση διαγραφής μηνών προϋπηρεσίας αναπληρωτών συναδέλφων, στα πλαίσια «συζήτησης» για το νέο σύστημα διορισμών.

Σεπτέμβριος 2016: Η από καιρό σχηματισμένη πλειοψηφία ΣΥΝΕΚ-ΔΑΚΕ αλληλοστηρίχθηκαν και προσπάθησαν να τεκμηριώσουν τα ατεκμηρίωτα και ενάντια στις ψηφισμένες θέσεις του κλάδου στην διάρκεια του 11ου εκπαιδευτικού συνεδρίου. Οι δε ΣΥΝΕΚ σύστησαν «ομάδα» τεκμηρίωσης της μαθητείας δίνοντας το χέρι βοήθειας στο υπουργείο που εναγωνίως ζητούσε συμμάχους στην «αναίμακτη» **επιβολή του θεσμού της μαθητείας, που ήταν μνημονιακή δέσμευση.** Για το ίδιο το συνέδριο προσπάθησαν –και πέτυχαν- να μην πραγματοποιηθεί στις καθορισμένες ημερομηνίες (άνοιξη του 2016), φοβούμενες την πολιτική συγκυρία (ασφαλιστικό).

Συνδικαλιστική χρονιά 2016-17

Η επίθεση που δέχθηκε η δημόσια εκπαίδευση με τα μέτρα που έλαβε ο Φίλης, το καλοκαίρι του '16, για εξοικονόμηση προσωπικού, είχε σαν αποτέλεσμα την απόλυση χιλιάδων αναπληρωτών συναδέλφων. Ποτέ η πλειοψηφία της ΟΛΜΕ δεν αναφέρθηκε σε απολύσεις συναδέλφων μας !!!! αλλά σε «μη ανανέωση σύμβασης», λαιδωρώντας τους χιλιάδες αναπληρωτές που κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες στις εσχαιές της χώρας. Το ίδιο «έργο» ξαναπαίχθηκε στην ομοσπονδία, λίγο πριν την τροπολογία του Γαβρόγλου για την ειδική αγωγή (Απρίλης 2017) που προανείγγελε νέες απολύσεις συναδέλφων μας αναπληρωτών ειδικής αγωγής. Η δημόσια τοποθέτηση της ΟΛΜΕ για αυτή την τροπολογία έγινε εκ των υστέρων και δεν ζητήθηκε ποτέ η απόσυρση ή καταγγελία αυτής της τροπολογίας, δεν στηρίχθηκαν οι κινητοποιήσεις συναδέλφων ειδικής αγωγής, οι οποίοι αφέθηκαν μόνοι και χωρίς συνδικαλιστική κάλυψη.

Είναι νωπή στη μνήμη μας η **καθυστερημένη έκδοση απόφασης κατά των υποχρεωτικών «δημιουργικών εργασιών»** στα Λύκεια και η **συνδικαλιστική κάλυψη** όσων δεν τις υλοποιούν, μετά από τον ξεσηκωμό των συναδέλφων στα Λύκεια και των αποφάσεων αρκετών ΕΛΜΕ. Είναι ακόμη πιο νωπή στη μνήμη μας η **πλήρης αδιαφορία για τις υποχρεωτικές δράσεις της «Θεματικής εβδομάδας»** στα Γυμνάσια και για την αντίστοιχη συνδικαλιστική κάλυψη όσων δεν θα τις υλοποιούσαν. Η ΟΛΜΕ κώφευε σε έκκληση σωματείων που μετέφεραν την αναγκαιότητα στήριξης των συναδέλφων ενώ παράλληλα κυβερνητικοί συνδικαλιστές, ένθεν κακειθεν, φόβιζαν τους συναδέλφους περί πειθαρχικών διώξεων.

Από τον **Απρίλη του 16 και μετά**, εκεί που οι «προθέσεις» του υπουργείου ξεκαθάρισαν σε όλους, ακόμα και στους πιο εφησυχασμένους συναδέλφους, το ΔΣ της ΟΛΜΕ δεν προσπάθησε να ενημερώσει και να οργανώσει αγώνες, αντιστάσεις. Οι ανακοινώσεις για διαδηλώσεις βγαίνουν καθυστερημένα. Οι αποφάσεις της ΟΛΜΕ με ευθύνη της πλειοψηφίας ΣΥΝΕΚ – ΔΑΚΕ είναι μερικές, αποσπασματικές. **Οι ΣΥΝΕΚ ούτε φραστικά δεν τολμούν να αγγίσουν την κυβέρνηση και η ΔΑΚΕ συναινεί σε αυτό.** Ακόμα σε περιπτώσεις που δεν μπορούν να συγκαλύψουν την απόλυτη ταύτιση κινήσεων και πρακτικών του υπουργείου με δανειστές και απαιτήσεις τους, συναινούν σε μια κατεύθυνση αγωνιστική κάνοντας στιδήποτε δυνατόν να «αναβάλλουν» την πραγμάτωσή τους.

Πρώην συνδικαλιστικά στελέχη των ΣΥΝΕΚ έχουν αναλάβει κυβερνητικές θέσεις, με το παράδειγμα του πρώην προέδρου της ΟΛΜΕ (σύμβουλος υπουργού, συμμετοχή σε επιτροπή Λιάκου, διευθυντής γραφείου υφυπουργού) και του πρώην προέδρου του ΚΕΜΕΤΕ (αντιπρόεδρος ΙΕΠ) να είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Η **ηθική απαξίωση** του συνδικαλιστή/συνδικάτου αποκτά πλέον κα στο χώρο μας διαστάσεις νοσηρών καταστάσεων άλλων ομοσπονδιών.

Η λίστα με τα παραδείγματα δεν έχει τέλος.

Ή μάλλον..έχει. Αλλά το τέλος αυτό μπορεί να το δώσουν μόνο η **επαναενεργοποίηση** του μεγάλου τμήματος της συνδικαλιστικής αριστεράς, των μάχιμων εκπαιδευτικών που είτε υπό το βάρος της απογοήτευσης είτε λόγω αυταπατών έχουν περάσει σε φάση αδράνειας.

Τι να κάνουμε;

Το κύριο χαρακτηριστικό των κινητοποιήσεων, της μνημονιακής περιόδου κυρίως, να είναι απροετοίμαστες, πολλές φορές ναρκοθετημένες από τις συνδικαλιστικές πλειοψηφίες του παλιού και νέου κυβερνητικού συνδικαλισμού, να προκηρύσσονται την τελευταία στιγμή και να επιλέγεται ουσιαστικά απ' την κυβέρνηση ακόμη και η μέρα διεξαγωγής τους!

Είναι καιρός να θέσουμε επιθετικά τα αιτήματά μας και όχι να αμυνόμαστε παθητικά. Να προβάλλουμε αιτήματα με βάση τις σύγχρονες ανάγκες των εργαζομένων και όχι προσαρμοσμένα στα μνημονιακά κουστούμια και υποταγμένα στους νεοφιλελεύθερους μονόδρομους. Οι **ΕΛΜΕ έχουν συνδικαλιστική πυκνότητα**, έχουν τρόπους να οργανώσουν τους συναδέλφους, -ισσες, όμως είναι λίγοι οι συνδικαλιζόμενοι ενεργοί και ριζοσπάστες συνάδελφοι που ενεργοποιούνται σε κάθε περιοχή, εξαιτίας της αμυντικής και παθητικής στάσης του εκπαιδευτικού κινήματος τα 2 τελευταία χρόνια!

ΠΡΕΠΕΙ να ΕΜΠΝΕΥΣΟΥΜΕ και ΜΠΟΡΟΥΜΕ!

Αυτό που απαιτείται είναι **ο συντονισμός των δυνάμεων της συνδικαλιστικής Αριστεράς και η συγκρότηση ενός ευρύτερου αγωνιστικού και διεκδικητικού μετώπου**, για να συντονίσει τη δράση, να συνενώσει τις αγωνιστικές-κινηματικές αντιστάσεις και να ενεργοποιήσει τα σωματεία σε αγωνιστική κατεύθυνση.

Ούτε οι δυνάμεις του ΜΕΤΑ, ούτε οι δυνάμεις του ΠΑΜΕ και των Παρεμβάσεων, αλλά ούτε και οι άλλες αγωνιστικές και αντιμνημονιακές συνδικαλιστικές δυνάμεις από μόνες τους μπορούν αλλάξουν τα πράγματα. Σύσσωμη η συνδικαλιστική αριστερά δεν μπορούμε να στεκόμαστε παθητικοί θεατές της γραφειοκρατικής ακινησίας των κυβερνητικών πλειοψηφιών, απλά να καταγγέλλουμε.

Είναι ανάγκη επιτακτική να στήσουν ευρείες ενότητες στην βάση υπεράσπισης των λαϊκών συμφερόντων, να γίνουμε ενοχλητικοί και επικίνδυνοι για την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων, τους εργοδότες και τις κυβερνήσεις τους και χρήσιμοι για τους εργαζόμενους, τους κοινωνικά αδύναμους, τους νεολαίους.

Οι **δυνάμεις του ΠΑΜΕ** απόδειξαν δυστυχώς το προηγούμενο διάστημα ότι αρκούνται σε μια απλή **συντήρηση δυνάμεων** και υποδηλώνει απλά και τη δικιά τους παρουσία και αναπαραγωγή, επιδεικνύοντας μια **αντικινηματική και συστημική πολιτική στάση**, χωρίς να θέλουν να βάλουν τη σφραγίδα τους στις εξελίξεις. Είναι μια αντίληψη που κυριαρχείται από **ητοπάθεια** που μεταδίδει στους συναδέλφους την ανάγκη αναμονής και απραξίας έως ότου οι όροι του παιχνιδιού αλλάξουν χωρίς να απαντάει το βασικά πως; Πότε; και από ποιους;; βοηθώντας την επέλαση της κυβέρνησης και των δανειστών. Χαρακτηριστικά παραδείγματα, **η ανοχή που έδειξε στην θεματική εβδομάδα** προτείνοντας στα σωματεία ένα κείμενο στο οποίο η αμηχανία έφτανε σε τέτοιο βαθμό που υπαινισσόταν ότι το Υπουργείο επιβάλλει τη θεματική βδομάδα για να προωθήσει το διαχωρισμό μαλακών – σκληρών ναρκωτικών και τη ναρκωκουλτούρα! Για τη **μαθητεία στα ΕΠΑΛ**, το ΠΑΜΕ εκπαιδευτικών αφού κάνει ορισμένες σωστές επισημάνσεις προχωράει σε... κυβερνητικό πρόγραμμα για το πώς θα πρέπει να είναι η... σωστή μαθητεία. Θέση τους είναι ότι «διά νόμου θα διασφαλιστεί ότι η πρακτική άσκηση θα αποτελέσει διαδικασία βαθύτερης γνώσης και αν κάτι πάει στραβά, θα επιληφθούν οι εποπτικοί μηχανισμοί του κράτους να το φέρουν στα ίσια!» Μετά από όλα αυτά –και ενώ η εφαρμογή είναι προαιρετική για τους εκπαιδευτικούς των ΕΠΑΛ- το ΠΑΜΕ δεν τους καλεί καν να μη γίνουν συνένοχοι στην έμμεση θέσπιση του υποκατώτατου μισθού και να μην δηλώσουν ενδιαφέρον για δημιουργία τμημάτων μαθητείας. Τονίζει την αναγκαιότητα ο αγώνας «να στοχεύσει το πραγματικό αντίπαλο που είναι το κεφάλαιο και η εξουσία τους» αλλά την κρίσιμη στιγμή υποσκάπτει κινηματικές διεργασίες που στόχο έχουν την συσπείρωση των λαϊκών μαζών απέναντι στην κυβερνητική πολιτική και την επιβολή των πλέον αντιδραστικών μέτρων από πλευράς κεφαλαίου.

Οι **δυνάμεις των ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ**, σε κεντρικό επίπεδο, προσπαθούν να απαντήσουν στο ερώτημα με μια **παραταξιακή παρέμβαση περιορισμένου χαρακτήρα**. Χρειάζεται μια διαφορετική θεώρηση που να λαμβάνει υπόψη τις **σοβαρές προσπάθειες ενότητας στην βάση των πρωτοβάθμιων σωματείων** που δείχνουν το δρόμο της **επιτακτικής ανάγκης ενός ενωτικού, αγωνιστικού πόλου στην εκπαίδευση** (αλλά και στην εργασία συνολικά) που θα συνενώσει τους πάντες: Μόνιμους & ελαστικά εργαζόμενους, μαθητές και γονείς, που θα εμπνεύσει, που θα μαζικοποιήσει τις γενικές μας συνελεύσεις, που θα στρατεύσει συναδέλφους στην υπεράσπιση του σχολείου των όλων και ίσων, στην ανατροπή των πολιτικών κυβέρνησης και κεφαλαίου που μας εξαθλιώνουν.

«Αυτοί που μας κλέψανε το βιβλίο από το χέρι, μας κατηγορούν ότι μείναμε αδιάβαστοι»

Βασικό «επιχείρημα» όλων των τελευταίων κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ – ΝΔ – ΣΥΡΙΖΑ και των δορυφόρων τους είναι ότι οι «παθολογικές» του δημόσιου σχολείου πρέπει να ξεπεραστούν. Στήνουν ένα **πάρτι κατασυκοφάντησης του εκπαιδευτικού και του έργου του**, φορτώνοντας του όλα τα κρίματα και τα εγκλήματα των νεοφιλελεύθερων πολιτικών των τελευταίων χρόνων.

Το εκπαιδευτικό κίνημα πρέπει να αναζωογονηθεί μέσα από τις θέσεις του και τα αιτήματά του, απαντώντας όχι πια στους δοτούς υπουργούς της παραπληροφόρησης αλλά στους εργαζόμενους, στους γονείς, στους μαθητές μας ότι **ο εκπαιδευτικός έδωσε και θα δώσει την ζωή, το αίμα του για να υπερασπίσει το δημόσιο και δωρεάν σχολείο** της θεωρίας και της πράξης των όλων και ίσων και για να ανατρέψει τις πολιτικές που εξαθλιώνουν τους μαθητές του, τον ίδιο αλλά και ολόκληρη την κοινωνία. Οι εκπαιδευτικοί υποχρεούμαστε να γίνουμε και σήμερα η ατμομηχανή του κινήματος που θα υπερασπιστεί το δικαίωμα των λαϊκών στρωμάτων σε μια πραγματικά δημόσια και δωρεάν παιδεία που να ανταποκρίνεται στους αγώνες τους.

15% για την Παιδεία

Από τους κοινωνικούς αγώνες του 114 μέχρι σήμερα είναι το αίτημα που ικανοποιεί τη λαϊκή απαίτηση για:

Κρατική χρηματοδότηση και μόνο, καμία «αυτονομία» - ΟΧΙ στην λειτουργία των σχολείων με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια, την εμπορευματοποίησή τους και την επιβολή διδάκτρων στις οικογένειες - Σχολεία σε κάθε γειτονιά, όχι στις συγχωνεύσεις – καταργήσεις σχολείων και τμημάτων, βιβλία σε όλα τα παιδιά – Μόνιμους εκπαιδευτικούς και δασκάλους σε όλα τα σχολεία - Μείωση του ανώτατου αριθμού των μαθητών στα τμήματα (20 μαθητές ανά τμήμα κατ' ανώτατο όριο στα Γυμνάσια και Λύκεια, 15 μαθητές στα ΕΠΑΛ και τις ομάδες προσανατολισμού του Λυκείου και 10 μαθητές ανά εκπαιδευτικό στα Εργαστήρια) - Εργαστήρια σύγχρονα και εξοπλισμός για τις ανάγκες των μαθητών μας.

12 χρόνο δημόσιο δωρεάν σχολείο της θεωρίας και της πράξης, των όλων και των ίσων, με δίχρονη προσχολική αγωγή

Από την μεταπολίτευση και μετά, οι εκπαιδευτικοί διεκδίκησαν και διεκδικούν: **Το σχολείο όλων των παιδιών, των ίσων δυνατοτήτων και της ολόπλευρης μόρφωσης, της σύνδεσης της θεωρίας και της πράξης**, της άρσης του διαχωρισμού της εκπαίδευσης στην δημιουργία μελλοντικά εργαζόμενων, πνευματικής και χειρωνακτικής κατεύθυνσης. Οι νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις, και όχι μόνο στα μνημονιακά χρόνια, πολέμησαν το αίτημα που ενώνει εκπαιδευτικούς, γονείς, μαθητές και δημιουργεί όλες τις προϋποθέσεις για ένα σχολείο, της δημιουργίας σκεπτόμενων και ελεύθερων ανθρώπων. **Το εκπαιδευτικό κίνημα πρέπει να κάνει σαφές ότι η διεκδίκηση αυτού του σχολείου αποτελεί την δική του απάντηση στο νεοφιλελεύθερο αδηφάγο και ταξικό σχολείο που προετοιμάζεται από τα κυβερνητικά επιτελεία.** Το αίτημα δεν προσαρμόζεται και δεν χωράει σε «παράλληλα» προγράμματα των κυβερνήσεων και δεν αλλοιώνεται όσες προσπάθειες κι αν γίνονται από τους νεοφιλελεύθερους ειδήμονες της παραπληροφόρησης και της κατασυκοφάντησης.

Κανένα παιδί εκτός σχολείου, 14 χρόνια υποχρεωτική εκπαίδευση, κανένα παιδί στην εργασία.

Κανένας ταξικός και εξεταστικός φραγμός, ελεύθερη πρόσβαση στην μόρφωση ΟΛΩΝ, σε όλες τις βαθμίδες!

ΟΧΙ στην κατηγοροποίηση σχολείων, στην διαφοροποιημένη λειτουργία των σχολικών μονάδων

Οι σημερινές συνθήκες απαιτούν, να προβάλλουμε το αίτημα για το σχολείο των αναγκών μας και να επιβάλλουμε:

ΟΧΙ στους εξεταστικούς φραγμούς στην εκπαίδευση, Υποστηρικτικές Δομές σε κάθε σχολείο για όλα τα παιδιά

ΟΧΙ στην μαθητεία, την νομιμοποίηση της ελαστικής εργασίας με υποκατώτατους μισθούς πείνας και εργασιακής ομηρείας των μαθητών μας

Το σχολείο, το δημόσιο και δωρεάν, των όλων και των ίσων, προϋποθέτει:

Να καταργηθούν όλες οι αντικειμενικές ΥΑ, διατάξεις και μνημονιακές περικοπές στη λειτουργία των σχολικών μονάδων σε ειδική αγωγή, νηπιαγωγεία, δημοτικά, γυμνάσια, λύκεια. Κατάργηση όλου του νομοθετικού πλαισίου εφαρμογής τους.

Ένταξη όλων των παιδιών προσφύγων και μεταναστών στο κανονικό πρόγραμμα των σχολείων.

Το σχολείο, το δημόσιο και δωρεάν, των όλων και των ίσων, της θεωρίας και πράξης, προϋποθέτει:

Την γενναία χρηματοδότηση της ενίσχυσης της τεχνικής επαγγελματικής εκπαίδευσης, την κατάργηση του αντιδραστικού πλαισίου για την Τεχνική εκπαίδευση που μετατρέπει την τεχνική εκπαίδευση σε κατάρτιση και οδηγεί τους μαθητές μας στην μαθητεία, μετατρέποντάς τους σε φτηνό αναλώσιμο εργατικό δυναμικό.

Το σχολείο, το δημόσιο και δωρεάν, των όλων και των ίσων, προϋποθέτει δημοκρατία και παιδαγωγική ελευθερία:

Κατάργηση της αξιολόγησης κάθε είδους και κάθε μορφής. Δημοκρατικό σχολείο, όλη την εξουσία στους συλλόγους διδασκόντων, ξήλωμα του μηχανισμού των αξιολογητών και των συμβούλων-επιθεωρητών.

Το σχολείο, το δημόσιο και δωρεάν, των όλων και των ίσων, απαιτεί: Αναλυτικά προγράμματα και βιβλία, νέα και σύγχρονα, που θα προάγουν την κριτική σκέψη, την ολόπλευρη γνώση και την κοινωνική χειραφέτηση.

Η μόνιμη και σταθερή εργασία είναι δικαίωμα ΟΛΩΝ μας!

8 χρόνια αδιοριστίας ΦΤΑΝΟΥΝ! Ήρθε η ώρα να ενώσουμε όλους, μόνιμους, αναπληρωτές και αδιόριστους συναδέλφους μας:

ΜΑΖΙΚΟΙ ΜΟΝΙΜΟΙ ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΤΩΡΑ!

Μόνιμο διορισμό όλων των αναπληρωτών όλων των ειδικοτήτων, που έχουν υπογράψει έστω και μια σύμβαση εργασίας στην εκπαίδευση. Και μέχρι τότε: Πλήρη εργασιακά δικαιώματα αδειών, ασφάλισης, υγείας και περίθαλψης στους αναπληρωτές, ίδια με εκείνα των μόνιμων συναδέλφων. Άδειες μητρότητας, λοχείας και ανατροφής σε όλες τις αναπληρώτριες συναδέλφους. Δωρεάν σίτιση και μετακίνηση, επίδομα στέγασης σε όλους τους αναπληρωτές που υπηρετούν μακριά από τον τόπο τους. Επίδομα ανεργίας για όλους τους μήνες της ανεργίας των αναπληρωτών.

Όχι στα ελαστικά συστήματα πρόσληψης, όχι στο ν. 3848 και το προσοντολόγιο. Μόνιμοι διορισμοί με βάση την προϋπηρεσία και το χρόνο λήψης πτυχίου.

Επαναφορά του ωραρίου μας στα επίπεδα του 2013. Κατάργηση όλων των νομοθετικών ρυθμίσεων που στόχο είχαν την υποκλοπή θέσεων εργασίας και την ελαστικοποίηση της εργασίας των μόνιμων εκπαιδευτικών. Κατάργηση της υποχρεωτικής κινητικότητας των εκπαιδευτικών από σχολείο σε σχολείο, από την μια βαθμίδα εκπαίδευσης στην άλλη και σε άλλους φορείς. Οργανικές θέσεις για όλους!

Ζωή αξιοβίωτη για τον εκπαιδευτικό, την νεολαία και για όλο το λαό!

8 χρόνια επίθεσης στα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα, έχουν καταστρέψει την οικονομική, πολιτισμική και κοινωνική μας πραγματικότητα. Ήρθε η ώρα να διεκδικήσουμε:

Αξιοπρεπείς μισθούς για ζωή αξιοβίωτη! Την επαναφορά του 13ου και 14ου μισθού στους εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα και τους συνταξιούχους και τη διασφάλισή τους για τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα που θα περικοπούν μετά και τις πιέσεις που ασκούνται από τους δανειστές. Αποκατάσταση όλων των απώλειών του εισοδήματος της τελευταίας εξαετίας, ανατροπή των αντιασφαλιστικών νόμων και ρυθμίσεων.

Την επαναφορά του κατώτατου μισθού του ανειδίκευτου εργάτη στον ιδιωτικό τομέα στα 751€ και του θεσμού των συλλογικών διαπραγματεύσεων και των ΣΣΕ.

Την αύξηση του αφορολόγητου στις 12.000€ τουλάχιστον απέναντι στη νέα μείωση που σχεδιάζεται.

Την επαναφορά όλων των συντάξεων μέχρι 1.500€ στα προ μνημονίου επίπεδα.

Την αύξηση του επιδόματος ανεργίας στο 80% του βασικού μισθού και στην κατάβολή του σ' όλους τους ανέργους χωρίς όρους και προϋποθέσεις και για όλη τη διάρκεια της ανεργίας, την πλήρη και δωρεάν ιατροφαρμακευτική-νοσοκομειακή περίθαλψη, καθώς και τη δωρεάν πρόσβαση και μεταφορά σ' όλα τα δημόσια ΜΜΜ.

Τη μείωση του ωραρίου εργασίας – άμεσα στις 37,50 με προοπτική στις 35 ώρες την εβδομάδα – χωρίς μείωση αποδοχών και δικαιωμάτων, για να μειωθεί η ανεργία και να ωφεληθεί και η Εργατική Τάξη, και όχι μόνο οι καπιταλιστές και το κράτος, από την γενικευμένη εφαρμογή των νέων τεχνολογιών και της πληροφορικής σ' όλη την αλυσίδα της παραγωγικής διαδικασίας.

Την κατάργηση κάθε μορφής ελαστικής και ενοικιαζόμενης εργασίας και των εργολαβιών, της μερικής και εκ περιτροπής εργασίας και την καθιέρωση της σταθερούς και πλήρους απασχόλησης σε ιδιωτικό και δημόσιο τομέα.

Τη ρύθμιση όλων των δανείων που έχουν πάρει οι εργαζόμενοι και σήμερα αποπληρώνονται, είτε με τους ίδιους ετεροβαρείς όρους σύναψής τους, είτε αδυνατούν να εξυπηρετήσουν και κινδυνεύουν να χάσουν την περιουσία τους.

ΔΕΝ ΧΡΩΣΤΑΜΕ – ΔΕΝ ΠΟΥΛΑΜΕ – ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ

Το εκπαιδευτικό κίνημα πρέπει να υπερασπίσει το δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα παιδείας, υγείας και πρόνοιας, να αντιταχθεί σε κάθε προσπάθεια ιδιωτικοποίησης ή εκχώρησης υπηρεσιών του δημοσίου σε ιδιώτες και να αγωνιστεί για την επαναφορά υπό δημόσια ιδιοκτησία και εργατικό-κοινωνικό έλεγχο των επιχειρήσεων, δραστηριοτήτων και υποδομών στρατηγικής ή κοινωνικής σημασίας (π.χ. νερό, ρεύμα, τηλεπικοινωνίες, τράπεζες, λιμάνια κλπ), που εκποιήθηκαν στο παρελθόν ή ξεπουλιούνται σήμερα από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ.

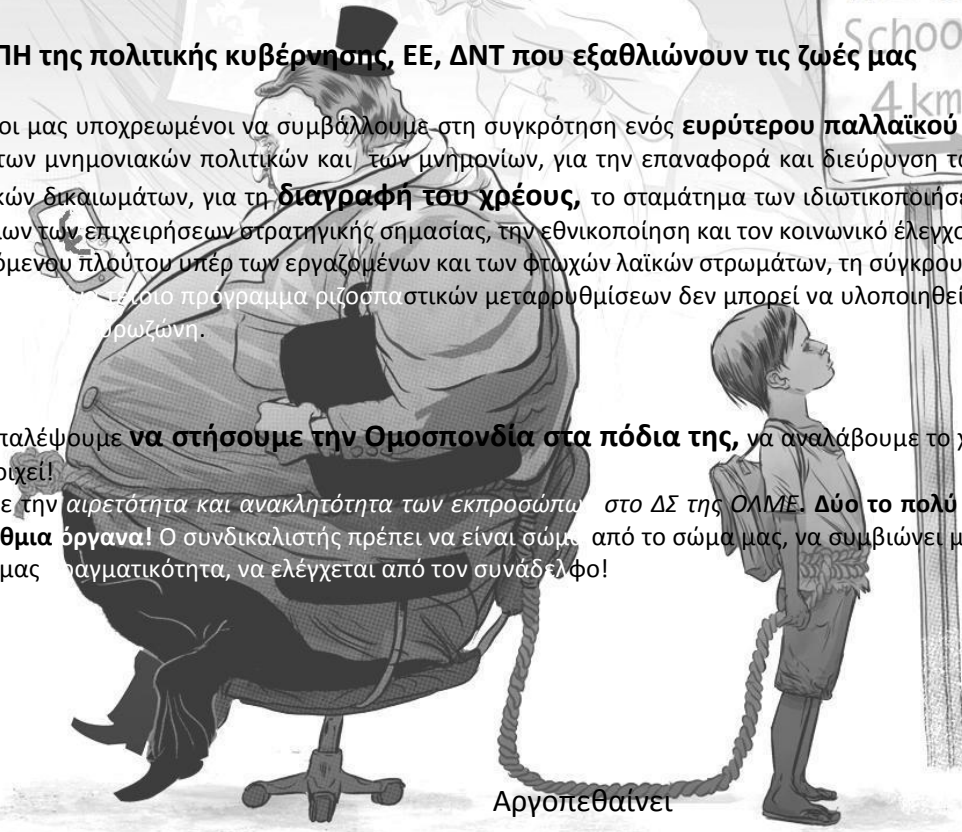
ΑΝΑΤΡΟΠΗ της πολιτικής κυβέρνησης, ΕΕ, ΔΝΤ που εξαθλιώνουν τις ζωές μας

Είμαστε όλοι μας υποχρεωμένοι να συμβάλλουμε στη συγκρότηση ενός ευρύτερου παλλαϊκού κοινωνικού μετώπου για την ανατροπή των μνημονιακών πολιτικών και των μνημονίων, για την επαναφορά και διεύρυνση των εργασιακών, κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, για τη **διαγραφή του χρέους**, το σταμάτημα των ιδιωτικοποιήσεων και την επανάκτηση από το δημόσιο όλων των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας, την εθνικοποίηση και τον κοινωνικό έλεγχο των τραπεζών, την αναδιανομή του παραγόμενου πλούτου υπέρ των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, τη σύγκρουση και τη ρήξη με την Ευρωζώνη και την ΕΕ, **επεισόδιο προγράμματος ριζοσπαστικών μεταρρυθμίσεων δεν μπορεί να υλοποιηθεί χωρίς την έξοδο της χώρας μας από την ΕΕ**.

ΟΛΟΙ, -ΕΣ

Πρέπει να παλέψουμε **να στήσουμε την Ομοσπονδία στα πόδια της**, να αναλάβουμε το χρέος αλλά και το δικαίωμα που μας αντιστοιχεί!

Διεκδικούμε την **αιρετότητα και ανακλητότητα των εκπροσώπων** στο ΔΣ της ΟΛΜΕ. **Δύο το πολύ θητείς στην εκπροσώπηση σε δευτεροβάθμια όργανα!** Ο συνδικαλιστής πρέπει να είναι σώμα από το σώμα μας, να συμβιώνει με όλους μας, να ζει στην σκληρή εργασιακή μας πραγματικότητα, να ελέγχεται από τον συνάδελφο!

Αργοπεθαίνει

...όποιος έχει την τηλεόραση για μέντορα του

...όποιος προτιμά το μαύρο αντί του άσπρου

Αργοπεθαίνει

...όποιος δεν «αναποδογυρίζει το τραπέζι» όταν δεν είναι ευτυχισμένος στη δουλειά του,

Αργοπεθαίνει

...όποιος περνάει τις μέρες του παραπονούμενος για τη κακή του τύχη

...όποιος δεν βρίσκει το μεγαλείο μέσα του

Pablo Neruda

αγωνιστική ριζοσπαστική
ΕΝΩΣΗΤΗΤΑ